

[MIKOŁAJCZYK *sb m*

G pl mikołajczyk(o)w.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Członek sekty nikolaitów, istniejącej w czasach apostołskich, rzekomo założonej przez diakona Mikołaja z Antiochii: Aley tho mąż [lege: masz] wždy naprzod/ yzefz wlgardzil vczynky Mykolayczykow [facta Nicolaitarum Vulg; iż nienawidził vczynkow Nikolaitow WujNT] TomZbrudzAp 2/6.

Wyrażenie: »nauka mikołajczykow«: także y thy mawz [lege: masz] trzymayvce navke Mykolayczikow [doctrinam Nicolaitarum Vulg; naukę Nikolaitow WujNT] TomZbrudzAp 2/15.

Cf **NIKOLAITA**

MK